

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LISA JACKSON

TUUL PURJEIS

ROMAAN

Originaali tiitel:
Lisa Jackson
Sail Away
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Elina Vasar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1991 by Lisa Jackson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09416722
ISBN 978-9949-82-965-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

MARNIE MONTGOMERY VISKAS portfelli oma kabineti antiikdiivanile, mis asus otse akende all. Seejärel marssis ta laua juurde, kiskus ühe kõrvarõnga kõrvast ja haaras telefoni. Ta valis numbri-
laua kiirvalikust isa numbri, toetas puusa vastu läikima löödud roosipuust lauda ja ootas. Marnie trummeldades sõrmedega kärsi-
tult vastu lauda ning tundis, kuidas meeleskohtades tuikas. „Victor
Montgomery kabinet,“ kostis pehme hääl telefoni teisest otsast.
Kate Delany. Töökas Kate. Victori kallim ja assistent. Kate oli Vic-
tori juures töötanud juba aastaid ning ilmselt lootis saada ka järg-
miseks proua Montgomeryks.

„Kas isa on seal?“ küsis Marnie.

„Mitte veel, aga peaks kohe saabuma.“ Vaene Kate. Nõnda lootusetult Victorisse armunud. Seda, et Victorit on lihtne armastada, võis muidugi ka Marnie tunnistada. Kuid mõnikord muutus see armastus liiga rõhuvaks ja Marnie tundis nagu oleks ta osakese isendast kaotanud. Et temalt oli võetud võimalus kasvada selliseks naiseks, nagu ta ise oleks tahtnud. Marnie kuulis, kuidas Kate Victori kalendermärkmiku lehti lappas. „Su isa helistas poole tunni eest, et ta on golfiväljakul lõpetamas,“ lisas Kate abivalmilt. „Seega

peaks ta varsti jõudma ja tundub, et ta ajakava ei ole pärastlõunal väga täis.“

Marnie tundis, kuidas tal rinnus pitsitab. Ta kõhatas kurgu puhtaks. „Kui isa jõuab, ütle talle, et mul on vaja temaga kohe rääkida.“

„Kas see on midagi olulist?“

„Väga,“ vastas Marnie ja asetab toru hargile ning tundis seejärel, kuidas külmavärin ta keha läbis. Kui Marnie kõrvarõngast tagasi kõrva riputas, libises ta pilk üle kabineti luksusliku sisustuse ning kahvatulilla vaiba ja peatus aknast avanevalt lummalval Seattle'i panoraamil. Kõik, mida üks naine tahta võiks.

Aga Marnie ei tahtnud. Ta ei tahtnud näha töötajate sunnitud naeratusi, ta ei tahtnud tunda vihjavaid pilke kohvinurgas ja kohe kindlasti ei tahtnud ta seda messingist nimesilti, kuhu oli graveeritud MARNIE MONTGOMERY, AVALIKUD SUHTED. Sama hästi oleks seal võinud olla VICTORI TÛTAR. Marnie oli kindel, et need inimesed, kes tema alluvuses ta osakonnas töötasid, saaksid ka ilma temata hästi hakkama. Victor oli selle kõik nii korraldanud.

Marnie viskas pastaka tühja prügikasti. Kas see kunagi üldse täis saab? Kas ta laual on kunagi paberite ja teadete kuhjad? Kas ta on kunagi pidanud lisatunde tegema? Kas ta on kunagi pidanud lõunalt tagasi kiirustama? Ei, ei, ei ja veel kord ei!

Marnie meeled kihasid, kui ta mõtles sellele, mis tal teha tuleb. Ta istus laua taha ja võttis puhta paberilehe, aga selle asemel, et lasta sekretäril oma lahkumisavaldus valmis trükkida, asus ta seda käsitsi kirjutama.

Kuidas tütreks olemist lõpetada, mõtiskles Marnie kulmu kortsutades ja pastaka otsa närides.

Kuidas öelda armastavale isale, kes oli püüdnud tütrele anda kõik, et see mõjus lämmitavalt?

Kuidas selgitada isale, et ta peab midagi täiesti ise tegema, ise hakkama saama, ise oma elu elama?

Täiesti jabur, aga Marnie tundis, et ta murdub, ahastus ajas nutma, aga kuna see oli täpselt see, mida nõrgem, iseseisvusetu Marnie oleks teinud, siis surus ta hambad tugevasti kokku, keeldus valamast ühtainustki pisarat ja jätkas kindlal käel kirjutamist.

Marnie ei saanud lõpetada Victori tütreks olemist, aga kohe kindlasti sai ta lõpetada isast sõltumise.

ESIMENE PEATÜKK

ADAM DRAKE TUNDIS, kuidas kõik laua taga viibijad teda skeptiliselt vaatavad. Nad olid ta ära kuulanud, tutvunud mahuka materjaliga, mis kirjeldas põhjalikult Adami koostööettepanekut, ja naaldusid nüüd ühtegi küsimust esitamata toolidele ning heitsid üksteisele teadvaid pilke.

Kolm nendest olid võimalikud investorid Californiast, mehed, kes varem polnud Adamile ei öelnud. Aga nüüd. Ta teadis, et neil kõigil on tema ettepaneku suhtes kõhklusi ja kahtlusi Adami enda suhtes. Adam ei süüdistanud neid. Tema maine oli tõsiselt määritud.

Oli isegi üllatav, et nad nii kauaks olid siia jäänud.

Jurist Brodie tõmbas taskust välja paki sigarette. See hetk, kui ta tsellofaani paki ümber lahti harutas, möödus nagu aegluubis. „Ma arvan, et võin rääkida meie kõigi eest,“ lausus ta kahele teisele mehele otsa vaadates ning sai vastuseks kiired noogutused, „et meile meeldiks Seattle’isse laieneda, aga meil on mõningad reservatsioonid.“

„See ei oleks laienemine,“ kordas Adam sileda näoga mehele kallis ülikonnas. Selle punkti üle olid nad juba varem kaubelnud.

„Hotelli suuromanik oleksin ikka mina. Teie investering koos interressiga saaks tasutud kümne aasta jooksul.“ Adam otsis välja oma ettepaneku kuuenda lehekülje ja libistas selle üle laua.

Brodie süütas sigareti, laskis silmadega üle paragrahvide ning lappas seejärel läbi ülejäänud ettepaneku. Ta lasi suitsu suure pilvena kopsudest välja. „Jaa, jaa,“ sõnas ta mõtlikult. „Aga järgmised kümme aastat oleksime me *sinu* hotelli kaasomanikud.“

„Just nii,“ vastas Adam sunnitud naeratusega. Oh, kuidas ta vihkas selliseid taktikalisi mängu. Kui sul on oma äri rajamiseks vaja teiste inimeste, rikaste inimeste abi. Mõte, et ta on kellestki sõltuv, häiris Adamit kõvasti. Võimule mitteallumine. See oli tema probleem. Vastumeelsus kõikvõimsa dollari ees lõimitada.

Miks ta siin siis üldse oli?

Sest tal ei olnud muud võimalust. Victor Montgomery oli selle eest hoolt kandnud.

Montgomery ja tema heaks töötavate lurjuste peale mõtlemine ajas Adami vere kätemaksust keema. Ta püüdis oma mõtted uuesti käesolevasse hetke tuua.

Brodie, ikka veel Adamit silmitsedes, koputas hoolitsetud käega lepingule. „See sobib päris hästi. Ainult mõned klauslid on vaja ümber sõnastada, aga tegelikult häirib mind hoopis see,“ sõnas ta tossu lakke puhudes ja silmi kissitades, „mis juhtus eelmisel aastal Montgomery firmas...“

Siin ta nüüd siis oli. See silmus. Kõis, mis teda kägistab.

Adam tundis pinget, mis ruumis valitses. *Ole rahulik*, ütles ta endale, ega näidanud välja ühegi emotsiooni, kuigi higi mööda ta selga alla jooksis ning närvid oli pingul nagu pillikeel. „Mulle ei esitatud rahavarguses süüdistust,“ lausus Adam vaoshoitult. Ta pilk liikus ühelt mehelt teisele.

„Aga Montgomery ei võtnud sind tööle tagasi,“ tähendas murelikult Brodie vasakul käel istuv tilluke mees Bill Peterson. Ta närvi-line pilk liikus paksude prilliklaaside taga siia-sinna.

„Ma ei tahtnud tagasi minna,“ teatas Adam. Ja see oli tõsi. Mitte kunagi ei töötaks ta enam sellise närukaela heaks nagu Montgomery. Aga Adam soovis kogu südamest teada saada, kes ta süüdi lavastas. Victor Montgomery käitumine tegi talle siiani haiget. Oli aeg, mil Adam oli Victorit austanud, ning talle tundus, et vanahärra oli tema suhtes sama tundnud. *Kui rumal*, kirus Adam ennast hääletult. Victor oli oma tõelist palet näidanud siis, kui ta oli Adami helikiirusel vallandanud ning tema vastu kuriteoteate esitanud. Ja siis, kui ametlikku süüdistust ei esitatud, oli Victor talle vallandustasu tšeki saatnud advokaadi vahendusel – *oma kuramuse advokaadi vahendusel!* Victoril ei olnud isegi nii palju julgust olnud, et talle näkku vaadata. Ainult advokaat oli olnud Adami raevupurske tunnistajaks ning vaadanud ebamugavas vaikuses, kuidas Adam tšeki pisikesteks tükkideks rebis ning need õhku viskas.

Brodie hääl tõi Adami tagasi olevikku. „Drake, enne, kui me oleme nõus Victor Montgomeryga konkureerima, peaksime siiski kõik selgeks rääkima. Mina kuulsin, et polnud piisavalt tõendeid, et sulle ametlik süüdistus esitada, aga projekti Puget West jaoks mõeldud raha pole siiani leitud.“

Adam tundis, kuidas särgikrae pitsitas ja veri kõrvus kohises. See raha oli lihtsalt haihtunud. Ükskõik, kui palju ja kui hoolikalt kõiki arved kontrolliti, raha jäi leidmata. Ja Adam kui projekti koordineerija vastutas kõige eest.

„Just sellest me aru ei saagi,“ sõnas taas Peterson. Kolmas, ilmetu näoga mees, polnud ikka veel midagi öelnud. „Mingid jäljed oleksid pidanud jääma. Kuidas saab keegi lihtsalt minema kõndida – palju see oligi – poole miljoni dollariga?“

Adam noogutas kergelt ja lootis, et ta ilme on rahulik. „Viissada kuuskümmend kolm tuhat ja natuke peale.“

Vaikne mees lasi vilet.

„See nõudis kindlasti head planeerimist,“ ütles Brodie, surudes samal ajal ettepaneku materjali portfelli.

„Ma ei tea,“ vastas Adam lakooniliselt.

Brodie kulmud kerkisid üllatunult, ta kustutas oma sigaretti tuhatoosi. Tundus, et ta ei uskunud Adamit. „Sa pead ka meie olukorda mõistma. Me ei saa sulle miljoneid dollareid lihtsalt üle kanda enne, kui oleme täiesti kindlad, et see, mis juhtus Montgomery Hotellides, ei juhtu meiega.“ Ta naeratas kahetsevalt. „Kui sa kuidagi suudad välja selgitada, mis täpselt juhtus, siis ehk saaksime koostööst rääkida. Praegu pole see kahjuks võimalik.“

Teised mehed noogutasid vaikides nõusoleku märgiks. Adam ei heitnud neile midagi ette. Kui Adam oleks nende asemel, siis arvatavasti ei usaldaks ka tema meest, keda kahtlustati suure summa raha varastamises ja keda lääneranniku suurim hotellikett siiani vargaks nimetas. Kuid tal oli kõrini patuoinaks olemisest.

Adam ajas end toolilt püsti, manas näole nukra naeratuse ja surus kõigil kohalolijatel kätt. Ta vaatas, kuidas Brodie oma väikese seltskonna ruumist välja juhatas. Alles siis, kui uks oli kalifornialaste taga sulgunud, vandus Adam nii, et isegi meremehed oleksid punastama hakanud. Ta kiskus lipsu kaelast ja viskas tooli seljatoele, seejärel avas jäigast riidest valge triiksärgi ülemised nööbid. Mida ta oli lootnud? See kohtumine ei erinenud kuidagi kahest eelnevast, mis tal olid olnud.

Vaata tõele näkku, Drake, ütles ta endale, sind mõisteti süüdi, isegi kui see tõestamist ei leidnud. Raev sees pulbitsemas, teadis Adam, et see must plekk tema reputatsioonil ei vaju ajaga unustusehõlma. Ta peab ise välja selgitama, kes ta süüdi lavastas ja miks. Vastasel juhul on temaga kõik.